

Ob stoletnici slovenskega filma, ki je zaznamovala letošnje leto, omenimo hommage glasbenika Bratka Bibiča (na sliki) s filmom Na domačem vrtu.

V kinu se je najbolje odrezala gverilsko producirana »šašava« kranjska kriminalka Mitje Okorna Tu pa tam. Na sliki prizor iz Šterkovega filma Uглаševanje.

Relativno živo leto

Zdenko Vrdlovec

Lansko filmsko leto je bilo na tem mestu razglašeno za mrtvo, seveda relativno mrtvo, ker je bilo predhodno leto s *Kajmakom in marmelado* ter *Pod njenim oknom* tako živo in da so bili šele novembra na Liffu in Festivalu slovenskega filma premierno prikazani filmi, ki so prišli v kino letos in so prispevali k še kar dobri filmski letini. V količinskem pogledu nedvomno, medtem ko je kvaliteta v teh zadevah, kot vemo, vselej stvar debate. Zato najprej dejstva: lani sta v kinu igrala le dva slovenska filma (*Predmestje* Vinka Möderndorferja in *Phantom* Eme Kugler), letos pa kar šest: *Tu pa tam* (Mitja Okorn), *Ruševine* (Janez Burger), omnibus *Desperado Tonic* (B. Petkovič, V. Močnik, H. Slak, Z. Živulović), *Norega se metek ogne* (Mitja Novljan), *Odgrobadogroba* (Jan Cvitkovič) in *Ljubljana je ljubljena* (Matjaž Klopčič). Prvi štirje so iz lanske, zadnja dva pa iz letošnje produkcije, a glede lanske je treba dodati, da je le napol skladovska in je z *Ruševinami* in *Desperado Tonicom* imela tudi najmanj uspeha. Če pa se omejimo le na letošnjo produkcijo, moramo k Cvit-

kovičevemu in Klopčičevemu filmu prišteti še tri, ki so bili premierno prikazani na letošnjem festivalu v Portorožu. Dva sta skladovska (to je iz tako imenovanega nacionalnega programa Filmskega sklada), oba zelo estetska – filmsko-plesna postkatas-trofična poema *Kaj boš počel, ko prideš ven od tu?* v režiji Saša Podgorška in koreografiji Iztoka Kovača ter *Uглаševanje* razglašenega zakonskega para v režiji Igorja Šterka – tretji pa je amaterska in provincialna, toda simpatična *Voda v očeh Jožeta Baše*. O letošnjem filmskem pridelku bi lahko na kratko povedali še tole: *Odgrobadogroba* resda potuje od festivala do festivala in osvaja nagrade, vendar se tudi kot film nekako prebija od epizode do epizode, med katerimi je najlepša tista o prijateljstvu, nekatere druge pa že koketirajo s stereotipi; v *Ljubljana je ljubljena* so najsvetlejši trenutki povezani z igralko Ivo Kranjc v njeni prekleti ljubezni do italijanskega oficirja, v *Uглаševanju* pa je erotično nezadovoljstvo slovenskega vladnega uslužbenca morda povezano tudi s tem, da potuje med Ljubljano in Brusljem (torej zares sodoben film).